

La fe que salva

Inquietant pregunta que ens dirigeix Jesús. En uns temps tan materialistes, on els diners i el poder són els dos grans déus, i en èpoques de grans avenços tecnològics que ens fan sentir petits déus, ¿no haurem abandonat en terra ferma el tresor de la fe que sustenta vides i esperances? La resposta és teva. Com vas de fe? Com l'entens? Com la vius? La fe és davant de tot una manera de ser i d'estar en el món que ens ajuda a viure amb més intensitat i plenitud. La fe és un suport en moments de dubte o desesperança.

Guia per a la pregària personal amb aquest passatge.

V. 1: “Jesús els va proposar una paràbola per fer-los veure que cal pregar sempre sense defallir”

Pregar sempre sense defallir. ¿Ho faig jo?

V. 2-3: “En una ciutat hi havia un jutge que no tenia temor de Déu ni consideració pels homes. 3 A la mateixa ciutat hi havia una viuda que l'anava a trobar sovint i li deia: »--Fes-me justícia contra l'home amb qui tinc un plet”.

El jutge. La vídua. Els indefensos. Els jutges corruptes, venuts als poderosos. Passa també avui aquí? Què em diu tot això? Què faig jo, només lamentar-me?

v. 4-5: “Durant molts dies el jutge no en feia cas, però finalment va pensar: "Jo no tinc temor de Déu ni consideració pels homes, 5 però aquesta viuda m'amoïna tant que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint aquí fins que no podré aguantar més.”

Clamar a Déu dia i nit. És el que hem de fer, pels nostres problemes i sobretot pels del món. És així la meva pregària? I ¿la meva acció?

V. 6-7: “I el Senyor va afegir:

--Fixeu-vos què diu aquest jutge, que és injust. 7 ¿I Déu no farà justícia als seus elegits que clamen a ell de nit i de dia? ¿Creieu que els tindrà esperant?”

Déu fa justícia; però, en aquest món la fa amb el nostre compromís. Què faig jo per construir la justícia? ¿Només obres de caritat? Què vols de mi, Senyor?

P.R.